

КОПІЯ

Справа № 201/14947/24
Провадження № 1-кс/201/5303/2024

**УХВАЛА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ**

09 грудня 2024 року

м Дніпро

Слідчий суддя Жовтневого районного суду міста Дніпропетровська Бойко В.П. за участі секретаря судового засідання Смоляка М.О., розглянувши в залі Жовтневого районного суду м. Дніпропетровська клопотання прокурора Маріупольської окружної прокуратури Пічаччі А.А. у кримінальному провадженні № 2202405000003070 від 19.09.2024 про здійснення спеціального досудового розслідування відносно:

Пархоменка Володимира Миколайовича, 27.04.1971 року народження, уродженця м. Єнакієво, Донецької області, громадянина України, зареєстрованого за адресою просп. Металургів, буд. 35, кв. 55, м. Єнакієво, Горлівського району, Донецької області підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України,

У судовому засіданні приймали участь:
прокурор Пічаччі А.А. (у режимі відеоконференції),
захисник Сава О.М. (у режимі відеоконференції).

УСТАНОВИВ:

До суду надійшло клопотання прокурора про здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні за № 2202405000003070 від 19.09.2024 відносно Пархоменка Володимира Миколайовича, 27.04.1971 року народження, підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

В обґрунтування наданого клопотання прокурор вказує, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн - засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь - якої держави, так і будь - яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь - якій формі або з будь - якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності, не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави,
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь - яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її,
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на суходол, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави,
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди,
- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави,
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь - якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями I та II Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військовій дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголосить державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх відносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії, Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Ради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використана проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Навідна співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною та Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року ШЗ/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1997 року № 23-ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2 - 3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, утримуватися від порушення існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132 - 134 Конституції України територіальній устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус. Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, випливає, що дії Російської Федерації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторкваності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетотворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС Російської Федерації на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48 - СФ за результатами звернення Президента Російської Федерації, виходячи з інтересів безпеки життя громадян Російської Федерації, особового складу військового контингенту ЗС Російської Федерації, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту Російської Федерації на використання ЗС Російської Федерації на території України.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, Російська Федерація утворила на тимчасово окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади Російської Федерації, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади Російської Федерації та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207 - УІІ «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС Російської Федерації на території України є порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також, всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави України, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також, повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку Російської Федерації.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262 «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337 - VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку Російської Федерації на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополь (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190 «Проблема милітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку Російської Федерації внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку Народну Республіку» та «Луганську Народну Республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами Російської Федерації, які діяли за наказом керівництва Російської Федерації і ЗС Російської Федерації, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам зброї та підрозділам ЗСУ, також військовими формуваннями Російської Федерації здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року указом Президента України № 64/2022, затвердженого Законом України № 2102 - IX від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закон України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб на всій території України, який у подальшому неодноразово продовжувався, та діє і по нині.

Відповідно до п. 6, 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконавчі, адміністративні та судові функції на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно з ч. 2 ст. 69 Конституції України, Конституції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) території, де фактично перебуває, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Внаслідок початку ведення агресивної війни, починаючи з 24 лютого 2022 року збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Дніпропетровської, Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

Згідно з Розпорядженням Кабінету міністрів України № 1085 - р від 07 листопада 2014 року «Про затвердження переліку населених пунктів, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, та переліку населених пунктів, що розташовані на лінії зіткнення» зі змінами, внесеними Розпорядженням Кабінету міністрів України № 428 - р від 05 травня 2015 року, м. Єнакієве Горлівського району

району Донецької області входять до переліку населених пунктів, на території яких органи державної влади України тимчасово не здійснюють свої повноваження.

З метою забезпечення роботи окупаційних органів влади у районних центрах та містах на території Донецької області, де органи влади України тимчасово не здійснюють своїх повноважень, керівниками т. зв. «Донецької Народної Республіки» за вказівки невідновлених представників Російської Федерації створено не передбачені законодавством України державні адміністрації. З метою надання вигляду законності їх діяльності органами влади «Донецької Народної Республіки» прийнято ряд документів із ознаками нормативності, проте які є нікчемними відповідно до законодавства України, зокрема:

- Конституцію «Донецької Народної Республіки» від 14 травня 2014 року, у ст. 54 якої вказано, що адміністративно - територіальними одиницями «Донецької Народної Республіки» є райони та міста республіканського значення;

- Закон «Народної Ради Донецької Народної Республіки» «Про місцеве самоврядування Донецької Народної Республіки», у ст. 1 якого зазначено, що місцеве самоврядування в «Донецькій Народній Республіці» – це форма здійснення народом своєї влади, що забезпечує в межах, встановлених Конституцією Російської Федерації, федеральними законами, а у випадках, встановлених федеральними законами, - законами «Донецької Народної Республіки», самостійне та під свою відповідальність рішення населенням безпосередньо та (або) через органи місцевого самоврядування питань місцевого значення, виходячи з інтересів населення з урахуванням історичних та інших місцевих традицій.

Згідно зі ст. 3 вищезазначеного закону правову основу місцевого самоврядування в «Донецькій Народній Республіці» складають Конституція Російської Федерації, міжнародні договори Російської Федерації, федеральні конституційні закони, Федеральний закон від 6 жовтня 2003 року № 131-ФЗ «Про загальні принципи організації місцевого самоврядування в Російській Федерації», інші федеральні закони та інші нормативні правові акти Російської Федерації, Конституція «Донецької Народної Республіки», цей Закон, інші закони та інші нормативні правові акти «Донецької Народної Республіки», статuti муніципальних утворень, рішення, прийняті на місцевих референдумах та сходах громадян, та інші муніципальні правові акти.

Відповідно до ст. 17 так званого «закону» вбачається, що муніципальні вибори проводяться з метою обрання депутатів, членів виборного органу місцевого самоврядування, виборних посадових осіб місцевого самоврядування на основі загального рівного та прямого виборного права при таємному голосуванні.

На підставі ст. 3, 5 Закону т.зв. «Донецької народної республіки» «Про структуру та назву органів місцевого самоврядування, чисельності, строках повноважень та даті проведення виборів депутатів представницьких органів муніципальних утворень першого скликання в Донецькій народній республіці» № 439-ІНС від 06.04.2023 встановлено чисельність депутатів, які обираються на муніципальних виборах до Єнакієвського міського округу – 25 депутатів.

Крім того, ст. 6 вищезазначеного закону т.зв. «ДНР» визначено проведення 10 вересня 2023 року в Донецькій народній республіці виборів депутатів представницьких органів міських округів, муніципальних органів першого скликання, на строк повноважень 5 років.

Основним місцем розташування так званого «Єнакієвського городского совета Донецкой Народной Республики» є Донецька область, м. Єнакієве, Горлівський район, пл. Леніна, буд. 7.

У невідновлений період часу, але не пізніше 31 травня 2023 року (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено), громадянин України Пархоменко В.М., перебуваючи на тимчасово окупованій території – у місті Єнакієве Донецької області, діючи умисно, всупереч інтересам держави Україна, її суверенітету та територіальній цілісності, з особистих мотивів, підтримуючи воєнну агресію Російської Федерації на території України, переслідуючи єдиний кримінально протиправний намір, направлений на сприяння державі – агресору – Російській Федерації в посиленні заходів тимчасової окупації населених пунктів Донецької області, добровільно зареєструвався кандидатом у депутати Єнакієвської міської ради «Донецької Народної Республіки» І скликання від політичної партії «Єдина Росія», з метою бути обраним до вказаного органу окупаційної влади.

У подальшому, 10.09.2023 Пархоменко В.М., перебуваючи у місті Єнакієве Донецької області, територія якого є тимчасово окупованою, продовжуючи свій умисел на сприяння державі-агресору РФ в посиленні заходів тимчасової окупації населених пунктів Донецької області, добровільно, без фізичного примусу, за результатами так званих «виборів», обраний так званим «депутатом» до незаконного органу влади, створеного на тимчасово окупованій території - «Єнакієвської міської ради Донецької народної республіки першого скликання» від політичної партії окупаційної адміністрації - «Єдина Росія».

Не пізніше 30 листопада 2023 року та по теперішній час (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) Пархоменко В.М., перебуваючи на тимчасово окупованій території – у місті Єнакієве Донецької області, продовжуючи свій злочинний намір на сприяння державі – агресору – Російській Федерації в посиленні заходів тимчасової окупації населених пунктів Донецької області, добровільно бере участь у засіданнях «Єнакієвської міської ради Донецької Народної Республіки» І скликання у якості – депутата від політичної партії «Єдина Росія».

Таким чином, громадянин України, Пархоменко Володимир Михайлович, 27.04.1971 року народження, підозрюється у колабораційній діяльності, тобто у добровільному обранні до незаконних органів влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

У зв'язку зі збройною агресією Російської Федерації, воєнним станом в Україні, захопленням території Горлівського району Донецької області та проведенням бойових дій, беручи до уваги те, що існують достатні підстави вважати, що Пархоменко В.М. перебуває на тимчасово окупованій території України та обгрунтовану неможливість вручити повістку про виклик особи, з дотриманням вимог ст. ст. 111, 135, 278 КПК України, в газеті «Урядовий кур'єр» № 232 від 15.11.2024, яка є засобом масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження, та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора опубліковано повідомлення про підозру Пархоменку В.М. та повістку про виклик підозрюваного на 19.11.2024 з 09 год. 00 хв. до 14 год. 00 хв., 21.11.2024 з 09 год. 00 хв. до 14 год. 00 хв., до 14 год. 00 хв., за зазначеною в повістці адресою для проведення слідчих та процесуальних дій у кримінальному провадженні, отримання письмового повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, допиту підозрюваного.

Жодного разу у призначений час та місце громадянин України Пархоменко В.М. не з'явився, про неможливість та причини неприбуття не повідомив.

Крім цього, 15 листопада 2024 року письмове повідомлення про підозру Пархоменка Володимира Михайловича, 27 квітня 1971 року народження, з дотриманням вимог ст. ст. 111, 135, 278 КПК України, вручено захиснику останнього – адвокату Саві Олегу Михайловичу.

Таким чином, 15.11.2024 з моменту публікації повідомлення про підозру у вказаному кримінальному провадженні Пархоменко Володимир Михайлович, 27 квітня 1971 року народження, набув статусу підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, а саме у добровільному обранні до незаконних органів влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України (колабораційна діяльність).

Враховуючи той факт, що місце знаходження підозрюваного на підконтрольній українській владі території не встановлено, за викликом прокурора останній не прибув та про причини неможливості прибуття не повідомив, постановою прокурора від 25 листопада 2024 року на підставі ст. 281 КПК України підозрюваного Пархоменка В.М. оголошено в регіональній, державній (міждержавній), міжнародній розшуку.

Наявність обгрунтованої підозри Пархоменка В.М. у вчиненні інкримінованого йому кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, повністю підтверджується зібраними у кримінальному провадженні доказами, а саме:

- протоколом огляду мережі Інтернет від 17.01.2024, яким на сайті «Муніципальне образование городского округа Єнакієво Донецкой народной республики» оглянуто публікацію від 08.05.2024 щодо здійснення прийому громадян депутатом Єнакієвської міської ради ДНР Володимиром Михайловичем Пархоменко, публікацію від 17.01.2024 щодо проведення депутатом Єнакієвської міської ради ДНР Володимиром Пархоменко зустрічі з трудовими колективами, публікацію від 25.06.2024 щодо здійснення особистого прийому громадян депутатом Єнакієвської міської ради ДНР Володимиром Михайловичем Пархоменко;

- протоколом огляду від 04.11.2024 публікацію від 15.02.2024, розміщеної в Telegram-каналі «Типичное заманчивое предложение» «Миниоринг» состояния системы школьного питания» за участю депутатів Єнакієвської міської ради від фракції «Єдина Росія» – вказуючи Пархоменко Володимира;

- протоколом огляду від 05.11.2024, яким оглянуто сайт «Избиратель депутат», а саме інформацію про громадянина Пархоменко Володимира Михайловича, 27.04.1971 р.н., який зазначений депутатом Єнакієвської міської ради ДНР як член партії «Єдина Росія» та оглядом сайту «Єдина Росія», де міститься «Підсумковий список кандидатів попереднього голосування міської округ Єнакієво» від 31.05.2023 де під номером 18 зазначений Пархоменко Володимир Михайлович;

- висновком експерта Луганського НДЕКЦ МВС від від 30.10.2024 № СЕ-19/113-24/6093-ФП згідно з яким, на зображенні у файлі з витягом особової картки з Реєстру ДМС України, на ім'я громадянина України Пархоменко Володимир Миколайович, 27.04.1971 р.н., та на зображенні у PDF-файлі з назвою «screencapture-enakievo-gosuslugi-ru-dlya-zhiteley-novosti-i-reportazhi-novosti-5547-html-2024-10-17-13_56_15», які записано на оптичний носій інформації DVD-R, ймовірно зображена одна й та ж сама особа.

- протоколом огляду від 08.11.2024, яким оглянуто Інтернет-ресурс «Ізбирательная комиссия Донецкой Народной Республики», а саме публікацію від 12.09.2023 під назвою «В понедельник 11 вересня 2023 рлку Выборча комісія Донецької Народної Республіки одногослосно підтвердила спроможність та легітимність електорального процесу та публікацію під назвою «Результати виборів, проведених на території Донецької Народної Республіки» в тексті якої опубліковані посилання на ТВК 23, де міститься протокол о результатах виборів від 10.09.2023, згідно якого Пархоменко Володимир Миколайович був обраний депутатом Єнакієвської міської ради ДНР першого скликання;

- протоколом огляду від 12.11.2024, яким оглянуто Інтернет-ресурс «ZOV ДНР», а саме публікації від 30.11.2023 та 05.12.2023, в яких містяться відомості щодо проведення засідань Єнакієвської міської ради ДНР. На фотознімках публікацій наявна особа зовні схожа на Пархоменко В.М.;

- протоколом огляду від 19.09.2024, яким оглянуто Інтернет-сторінку під назвою «Муниципальное образование городской округ Енакиево Донецкой народной республики». Оглядом встановлено, що на сторінці міститься наступна інформація: «Муниципального образования городского округа Енакиево Донецкой Народной Республики»: «г. Енакиево, пл. Ленина, 7», контактні телефони: «+7 (85652) 5-05-01 +7 (85652) 2-32-01 +7 (949) 328-44-21», та електронну адресу: «admenakievo@mail.ru», також оглянуто «Решение от 24.11.2023 Об утверждении структуры Енакиевского городского совета ДНР»;

- протоколом огляду від 12.11.2024, яким оглянуто документ з наступними реквізитами: ««439-ПНС | О структуре и наименовании органов местного самоуправления, численности, сроках полномочий и дате проведения выборов депутатов представительных органов муниципальных образований первого созыва в Донецкой Народной Республике (действующая редакция по состоянию на 28.08.2023 г.)». Зазначеним документом визначена численність депутатів першого скликання міського округу Єнакієво та визначено дату проведення виборів – 10 вересня 2023 року.

- іншими матеріалами досудового розслідування в загальній сукупності.

Згідно з п. 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» тимчасово окупована Російською Федерацією територія України (тимчасово окупована територія) – це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Відповідно до ч. 2 ст. 3 цього Закону адміністративна межа між тимчасово окупованою територією та іншою територією України визначається Кабінетом Міністрів України.

Згідно з Переліком територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженого наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 № 309, вся територія Горлівського району Донецької області з 07.04.2014 по теперішній час є тимчасово окупованою територією України.

Таким чином, факт тимчасової окупації території Горлівського району Донецької області є загальновідомим та не потребує додаткового підтвердження Радою національної безпеки і оборони України та Президентом України, крім того він визнаний Кабінетом Міністрів України.

Той факт, що підозрюваний Пархоменко В.М. перебуває на тимчасово окупованій території України підтверджується:

- інформацією наданою Головним центром обробки спеціальної інформації Державної прикордонної служби України, згідно з якою Пархоменко Володимир Миколайович, 27.04.1971 р.н., з 24.02.2022 державний кордон України та лінію розмежування з тимчасово окупованими територіями не перетинав;

- підозрою у вчиненні кримінального правопорушення проти основ національної безпеки, вчиненого на тимчасово окупованій території м. Єнакієво, Горлівського району, Донецької області;

- загальною сукупністю матеріалів досудового розслідування, які дають обґрунтовані підстави вважати, що Пархоменко В.М. перебуває на тимчасово окупованій території України, в тому числі факт наявності Пархоменко В.М. на фотознімках, зафіксованих на території Горлівського району Донецької області.

У судовому засіданні прокурор клопотання підтримав та просив його задовольнити з підстав, наведених у ньому.

Захисник у судовому засіданні просив винести рішення на розсуд суду.

Заслухавши доводи прокурора та захисника, дослідивши матеріали клопотання, слідчий суддя дійшов висновку про таке.

Так, у судовому засіданні встановлено, що слідчим відділом 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях здійснюється досудове розслідування у кримінальному провадженні за №2202405000003070 від 19.09.2024 відносно Пархоменка Володимира Миколайовича, 27.04.1971 року народження, підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

У зв'язку зі збройною агресією Російської Федерації, воєнним станом в Україні, захопленням території Горлівського району Донецької області та проведенням бойових дій, беручи до уваги те, що існують достатні підстави вважати, що Пархоменко В.М. перебуває на тимчасово окупованій території України та обґрунтовану неможливість вручити повістку про виклик особи, з дотриманням вимог ст. ст. 111, 135, 278 КПК України, в газеті «Урядовий кур'єр» № 232 від 15.11.2024, яка є засобом масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження, та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора опубліковано повідомлення про підозру Пархоменку В.М. та повістку про виклик підозрюваного на 19.11.2024 з 09 год. 00 хв. до 14 год. 00 хв., 20.11.2024 з 09 год. 00 хв. до 14 год. 00 хв., 21.11.2024 з 09 год. 00 хв. до 14 год. 00 хв., за зазначеною в повістці адресою для проведення слідчих та процесуальних дій у кримінальному провадженні, отримання письмового повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, допиту підозрюваного.

Жодного разу у призначений час та місце громадянин України Пархоменко В.М. не з'явився, про неможливість та причини несприбуття не повідомив.

15 листопада 2024 року письмове повідомлення про підозру Пархоменка Володимира Миколайовича, 27 квітня 1971 року народження, з дотриманням вимог ст. ст. 111, 135, 278 КПК України, вручено захиснику останнього – адвокату Саві Олесь Миколайовичу.

Таким чином, 15.11.2024 у вказаному кримінальному провадженні Пархоменко Володимир Миколайович, 27 квітня 1971 року народження, набув статусу підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, а саме у добровільному обранні до незаконних органів влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України (колабораційна діяльність).

Слід зазначити, що поняття «обґрунтована підозра» не визначене у національному законодавстві та, виходячи з положень ч. 5 ст. 9 КПК України необхідно взяти до уваги позицію Європейського суду з прав людини, відображену у пункті 175 Рішення від 21.04.2011 у справі «Нечипорук і Йонкало проти України», відповідно до якої термін обґрунтована підозра означає, що існують факти або інформація, які можуть переконати об'єктивного спостерігача в тому, що особа, про яку йдеться, могла вчинити правопорушення (рішення у справі «Фокс, Кемпбелл і Гартлі проти Об'єднаного Королівства» від 30.08.1990, п.32, Series A, N 182).

Ураховуючи, що вчинення підозрюваним конкретних дій та доведеність його вини, потребують перевірки та оцінки у сукупності з іншими фактами кримінальному провадженні під час подальшого досудового розслідування.

Закли висновок, з огляду на правові позиції, наведені у рішеннях Європейського Суду з прав людини, зокрема, у справі «Мюррей проти Сполученого Королівства» № 14310/88 від 23.10.1994, в яких суд зазначив, що факти, які є причиною виникнення підозри не повинні бути такими, які переконливіми, як і ті, що є необхідними для обґрунтування вироку чи й просто висунення обвинувачення, черга якого надходить на стадію судового процесу кримінального розслідування.

Зокрема, питання щодо обґрунтованості повідомленої підозри, оцінка наданих слідчому судді доказів здійснюється не в контексті «підозри» та з точки зору їх достатності і допустимості для встановлення вини чи її відсутності, доведення чи не доведення винуватості особи, що здійснюється судом при ухваленні вироку, а з метою визначити вірогідність та достатність підстав причетності тієї чи іншої особи до вчинення кримінального правопорушення, а також чи є підозра обґрунтованою, щоб виправдати подальше розслідування або висунення обвинувачення.

Водночас, слідчому судді під час вирішення питання про надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування не надається весь обсяг доказів, зібраних під час досудового розслідування та дані щодо джерел їх отримання. Такі матеріали мають надаватися суду

при судовому провадженні відповідного кримінального провадження та саме на цій стадії, передбачено здійснення оцінки доказів з точки зору належності, допустимості, достовірності та сукупності доказів з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення.

Відповідно до практики Європейського суду з прав людини вимога розумної підозри передбачає наявність доказів, які об'єктивно зв'язують підозрюваного з певним злочином і вони не повинні бути достатніми, щоб забезпечити засудження, але мають бути достатніми, щоб виправдати подальше розслідування або висунення звинувачення (рішення у справі «Мюррей проти Об'єднаного Королівства» від 28.10.1994, «Фокс, Кемпбелл і Гартлі проти Сполученого Королівства» від 30.08.1990).

При цьому, на стадії досудового розслідування кримінального провадження, слідчий суддя не вправі вирішувати ті питання, які повинен вирішувати суд під час розгляду кримінального провадження по суті, зокрема, не вправі оцінювати докази з точки зору їх достатності і допустимості для визнання особи винною чи невинною у вчиненні злочину, а лише зобов'язаний на підставі розумної оцінки сукупності отриманих доказів визначити, що причетність особи до вчинення кримінального правопорушення є вірогідною та достатньою.

Так, слідчий суддя, дослідивши матеріали клопотання за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин провадження, керуючись законом, оцінюючи сукупність зібраних доказів лише щодо пред'явленої підозри з точки зору їх достатності та взаємозв'язку, не вирішуючи наперед питання про винуватість підозрюваного у вчиненні інкримінованого йому злочину, правильність кваліфікації його дій, допустимість доказів щодо встановлення винуватості підозрюваного, вважає, що зміст клопотання та доданих до нього матеріалів кримінального провадження можуть свідчити про існування фактів і інформації, які можуть переконати об'єктивного спостерігача у тому, що підозрюваний міг вчинити інкриміноване йому правопорушення.

Відповідно до матеріалів клопотання, з дотриманням вимог ст. 276, 277, 278 КПК України Пархоменку В.М. повідомлено про підозру у відповідності та у спосіб, передбачений чинним кримінальним процесуальним законодавством України.

При цьому, відповідно матеріалів клопотання підозрюваний постійно перебуває на тимчасово окупованій території України і встановити його точне місце перебування не вдається за можливе. Доказами перебування підозрюваного на тимчасово окупованій території України підтверджено зібраними матеріалами досудового розслідування.

Постановою прокурора від 25 листопада 2024 року на підставі ст. 281 КПК України підозрюваного Пархоменка В.М. оголошено в регіональний, державний (міждержавний), міжнародний розшук.

Водночас, чинне процесуальне законодавство не визначає, якими саме доказами має бути доведено, що особа перебуває у будь-якому із видів розшуку, однак регламентує, що про оголошення розшуку (державного та міжнародного) органом досудового розслідування має бути винесена відповідна постанова (ч. 2 ст. 281 КПК України), що в даному випадку і було здійснено органом досудового розслідування шляхом винесення постанови про оголошення підозрюваного в розшук.

Згідно з ч. 5 ст. 139 КПК України ухилення від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, обвинуваченим, який оголошений у міжнародний розшук, та/або який вихівав, та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування чи спеціального судового провадження.

Разом з тим, відповідно до ч. 4, 1. 2. ст. 297-1 КПК України спеціальне досудове розслідування (in absentia) здійснюється стосовно одного чи декількох підозрюваних згідно із загальними правилами досудового розслідування, передбаченими цим Кодексом, з урахуванням положень цієї глави.

Спеціальне досудове розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні зокрема щодо злочинів, передбачених статтями 109, 110, 110-2, 111, 111-1, 111-2, 112, 113, 114, 114-1, 114-2, 115, 116, 118, частиною другою статті 121, частиною другою статті 127, частинами другою і третьою статті 146, статтями 146-1, 147, частинами другою - п'ятою статті 191 (у випадку зловживання службовою особою своїм службовим становищем), статтями 209, 255-258, 258-1, 258-2, 258-3, 258-4, 258-5, 348, 364, 364-1, 365, 365-2, 368, 368-2, 368-3, 368-4, 369, 369-2, 370, 379, 400, 408, 436, 436-1, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447 Кримінального кодексу України, стосовно підозрюваного, крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошений у міжнародний розшук.

Здійснення спеціального досудового розслідування щодо інших злочинів не допускається, крім випадків, коли злочини вчинені особами, які переховуються від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошені у міжнародний розшук, та розслідуються в одному кримінальному провадженні із злочинами, зазначеними у цій частині, а виділення матеріалів щодо них може негативно вплинути на повноту досудового розслідування та судового розгляду.

Відповідно до п. 4 ч. 2 ст. 297-2 КПК України клопотання слідчого, прокурора про здійснення спеціального досудового розслідування повинно містити, зокрема, відомості про те, що підозрюваний вихівав та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, та/або відомості про оголошення підозрюваного в міжнародний розшук.

Закон України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» № 1207-VII від 15.04.2014 визначає статус території України, тимчасово окупованої внаслідок збройної агресії Російської Федерації, встановлює особливий правовий режим на цій території, визначає особливості діяльності державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах цього режиму, додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб (стаття 2 цього Закону).

Згідно з п. 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» тимчасово окупована Російською Федерацією територія України (тимчасово окупована територія) - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Відповідно до ч. 2 ст. 3 цього Закону адміністративна межа між тимчасово окупованою територією та іншою територією України визначається Кабінетом Міністрів України.

Під час досудового розслідування встановлено, що підозрюваний ухиляється від явки на виклик слідчого (не прибув на виклик без поважної причини більше ніж два рази), оголошений у розшук та перебуває на тимчасово окупованій території України.

Згідно із до ч. 3 ст. 12 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», Порядок вручення повістки про виклик особи, стосовно якої існують достатні підстави вважати, що така особа вихівала та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, а також правові наслідки ухилення від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, обвинуваченим, який вихівав та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, визначаються Кримінальним процесуальним кодексом України.

Відповідно до ч. 1 ст. 297-5 КПК України, повістки про виклик підозрюваного у разі здійснення спеціального досудового розслідування надсилаються за останнім відомим місцем його проживання чи перебування та обов'язково публікуються в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора. З моменту надання повістки про виклик у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора підозрюваний вважається належним чином ознайомленим з її змістом.

Матеріали клопотання свідчать, що підозрюваний належним чином викликався для повідомлення про відповідне провадження процесуальних дій, у спосіб передбачений законом, а саме через засоби масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на сайті Офісу Генерального прокурора, проте не з'явився у призначений час та не повідомив про причини неприбуття. Згідно матеріалів клопотання перебуває на тимчасово окупованій території, а відтак слід вважати, що підозрюваний переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, з метою ухилення кримінальної відповідальності.

Враховуючи вищевикладене, зважаючи на надані слідчому судді матеріали кримінального провадження, що можуть свідчити про причетність до вищевказаного кримінального правопорушення, а також, враховуючи той факт, що останній переховується від органів досудового розслідування, з метою ухилення від кримінальної відповідальності, оголошений у розшук та перебуває на тимчасово окупованій території України, слідчий суддя дійшов висновку про наявність обґрунтованих підстав, визначених ст. 297-1, 297-2, 297-4 КПК України, для задоволення клопотання про надання дозволу на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні відносно Пархоменка В.М.

На підставі викладеного, керуючись ст. 135, 139, 297-1 - 297-5 КПК України, слідчий суддя, -

ПОСТАНОВИВ:

Клопотання прокурора Маріупольської окружної прокуратури Пічакі А.А. у кримінальному провадженні №2202405000003070 від 19.09.2024 про здійснення спеціального досудового розслідування відносно Пархоменка Володимира Миколайовича, 27.04.1971 року народження, підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, задовольнити.

Надати дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування кримінального провадження за №2202405000003070 від 19.09.2024 відносно Пархоменка Володимира Миколайовича, 27.04.1971 року народження, підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Повний текст ухвали складений і оголошений о 09-25 годині 10.12.2024 року.

В.П. Бойко

**ЗГІДНО З
ОРИГІНАЛОМ**

Секретар

[Handwritten signature]

М.В. Висоцьк

Простити, відкрити і підписати в копію в архів Суддя В.П. Бойко Секретар М.О. Висоцьк «10» 10.12.2024р.